

[Arbejdsministeren]

Så er der et forslag om i fremtiden alene at dyrtidsregulere det højeste dagpengebeløb inden for arbejdsløshedsforsikring. Jeg går uden videre ud fra, at dette forslag også skal gælde for sygedagpenge, barseldagpenge osv. Ved en gennemførelse af dette forslag vil man i fremtiden systematisk forringe dagpengenes realværdi for store grupper, nemlig den halvdel af arbejdsmarkedet, hvis indtægter ligger 10 pct. over det nuværende dagpengemaximum, fordi det højeste dagpengebeløb efter forslaget ikke længere vil komme til at følge indtægtsudviklingen eller lønudviklingen på arbejdsmarkedet. Regeringen kan ikke støtte dette forslag. Vi mener, at det fører til en forringelse af de lediges og de syges og de barslendes forhold, og vil i stedet anbefale folketinget at vedtage det forslag, vi har fremsat, der på samme tid giver en pristalsregulering og en regulering i takt med lønudviklingen.

Det fjerde forslag er måske nok det socialt mest betænkelige forslag. Jeg indrømmer, at konkurrencen er meget hård i dette beslutningsforslag, men jeg vil nu alligevel, hvis jeg skal give prisen til det socialt mest uacceptable forslag i denne buket, give den til pkt. 4. For hvad er det, pkt. 4 siger? Det siger, at alle uanset deres hidtidige levestandard efter 3 måneders arbejdsløshed højst kan oppebære – sådan må jeg i hvert fald forstå det – 90 pct. af garantibetalingen på arbejdsmarkedet. Tænk på værkføreren på 54-55 år, der er blevet bortrationaliseret, som har været vant til en levefod på måske det dobbelte eller det tredobbelte, som måske har søgt et utal af stillinger! Enhver ved, hvor svært det er for en værkfører på et halvt hundrede år at få sig et nyt job. Og så skal den pågældende modtage samfundets kvittering efter 3 måneder: en grov nedsættelse af hans levestandard. Hvis den tilsvarende 3 måneders bestemmelse også skal gælde for sygedagpenge – det er et spørgsmål til forslagsstillerne – vil det selvfølgelig ramme alle mennesker med alvorlige eller længerevarende sygdomstilfælde.

Til de unge – det var også derfor, jeg sagde, at konkurrencen er ret hård – er der en meget markant hilsen fra venstre. For at stimulere de unges arbejdslyst og initiativ i det danske samfund foreslås det, at nyuddannede højst kan oppebære dagpenge i 6 måneder. Det vil altså sige, at hvis den nyuddan-

nede efter et halvt år ikke har kunnet vinde fodfæste på arbejdsmarkedet, så er han henvist til bistandshjælp, og efter de forslag, man i øvrigt stiller om bistandshjælp, kan den maksimalt gå op til 90 pct. af garantibetalingen. Det vil jo ramme de nyuddannede meget hårdt.

Hvad angår forslaget om, at de første-gangsledige, der er under 20 år, enten skal gives et 9 måneders jobtilbud eller et uddannelsesstilbud på normale støttebetingelser, så er regeringen selvfølgelig langt mere positiv, men også meget overrasket, for da vi iværksatte et langt mindre ambitiøst forsøg med en ungdomsgarantiordning i to amter, så tog venstre klart og utvetydigt afstand fra dette forslag. Jeg tror endda, at ordføreren for venstre i sin tid brugte vendingen, at det var en »kuvøsementalitet«, der lå bag. Ja men her går man jo langt videre, end selv regeringen har forestillet sig at det var realistisk. Jeg indrømmer, at der er bid i venstre, men bidene falder lidt spredt og lidt overraskende.

Til gengæld vender man tilbage til en mindre overraskende venstretankegang i pkt. 6 b), hvor man uanset officielt tilkendegivne synspunkter om, at man ikke ønsker at blande sig i overenskomsterne på arbejdsmarkedet, på ét bræt ønsker alle overenskomstaftaler vedrørende mindstebetaling til unge under 20 år nedsat satsmæssigt med 20 pct. Hvis man kan få en sådan kraftig nedsættelse af lønnen for de unge, må teorien være, at flere unge vil blive beskæftiget. Men vil der samlet ske en forøgelse af beskæftigelsen? Jeg sætter et spørgsmålstegn ved dette. Hvad angår lønnen på alle former for beskæftigelsesprojekter for unge, siger man, at den skal nedsættes til mindstebetalingen på arbejdsmarkedet. Jeg skal henvise til regeringens forslag, der åbner mulighed for, at man for visse kategorier af mennesker på beskæftigelsesprojekter fra arbejdsdirektørens side kan fastsætte forhold, der afviger fra de almindeligt gældende løn- og arbejdsvilkår på arbejdsmarkedet, men først efter forhandling med arbejdsmarkedets parter i landsarbejdsnævnet.

Så er der forslag nr. 7, som går ud på at overvælte for 1,7 mia kr., eller knap 2 mia kr. med den forudsatte ledighedsudvikling, omkostninger ved arbejdsløsheden på medlemmer af A-kasserne og på arbejdsgiverne. Man trøster dog samtidig arbejdsgiverne med